Усе було тихо і спокійно. Закінчувалася велика перерва. Раптом двері рвучко відчинилися, і Маринка закричала із коридора: ї

— Потапенка викликає директор!

Вона повідомила цю новину страшним голосом, і очі в неї були круглі, ніби ґудзики на платті. Отож усі спочатку подумали, що Грицько Потапенко щонайменше розбив кольоровий телевізор "Електрон-710", який стояв у піонерській кімнаті.

— Ти чого сидиш?! Не в гості запрошують.

Проводжали Грицька усім класом, як корабель у далеке плавання.

Грицько дійшов до дверей класу, взявся за ручку й застиг, ніби статуя.

— Тобі що, особливе запрошення потрібне,— торохкотіла, ніби горохом об стіну, Маринка.— Бач, як виламується. Зумів нашкодити, так умій і відповідати.

Проте Маринку ніхто не підтримав. Навпаки, на неї накричали, наказали замовкнути.

— Ми з тобою, Гришо! — сказав староста класу Якимчук.

Старосту підтримали інші голоси.

— Прощайте,— подав Грицько кожному руку, ніби старався набратися сил з останнього рукостискання.— Вибачте, якщо когось образив.

— Прощаємо! — зітхнув клас.— І ти на нас не ображайся. Мало чого! З ким не буває!

Потапенка взяли під руки і повели до кабінету директора.

Іван Петрович зустрів Грицька гостинно. Привітавшись, запросив сісти.

— Не великий пан, постою,— насилу видавив Грицько, ніби в нього галушка впоперек горла стала. А сам духу перевести не може.

— Що з тобою, Григорію? — поцікавився стурбований директор.— Чи не захворів?

Грицько ствердно кивнув головою.

— Болить!

— Де?

— Ось тут,— показав на скроню.— Ніби хто молотком гупає. Аж іскри з очей сиплються. Дивлюся оце на вас і не бачу.

Потапенко цього разу казав правду. Від страху і всіляких здогадок голова в нього розколювалась на дрібні частини.

Директор підвівся.

— А я хотів...

— Винний я, Іване Петровичу,— признався Потапенко,— І жаліти нічого. Готовий прийняти будь-яку кару. Заслужив.

Директор сів.

— Не розумію,— машинально провів він розчепіренім ми пальцями, як гребінцем, по волоссі.— Я викликав тебе, щоб...

Потапенко благально попрохав:

— Не треба! Я сам.

І, запинаючись, плутаючи, заходився пояснювати!

— Я дійсно вчора списав контрольну у Петрика Семенюти. А що було робити, коли я нічого не знав? Але Петрик не винний. Він нічого не підозрював. Він через три парти від мене сидить. Проте шия у мене довга, зір гострий я все бачу.

Іван Петрович спохмурнів і запитав:

— І тобі часто доводиться списувати?

Грицько замислився, підраховуючи, і, збившись з ліку, сумним поглядом зиркнув на директора.

— Та це, Іване Петровичу, іще не все. Це дрібниці. Учора зірвав урок.

Іван Петрович широко відкрив очі і міцно вчепився руками за стіл, хотів був вставити якесь слово, та Грицько вирішив покаятись до кінця.

— Я, Іване Петровичу, інколи малих ображаю. Можу відібрати портфель і почепити його на деревині. А нещодавно взагалі таке зробив, що навіть соромно розповідати.

Директор, примруживши, дивився на свого вихованця.

А Грицько, набравшись сміливості, різав правду у вічі. Мовляв, помирати — так з музикою. Та й у народі кажуть, що зігнуту шию й нагай не січе.

Півгодини Потапенко викладав свої гріхи, ніби горіхи на поличку, Івану Петровичу. Коли вже нічого було розказувати, заходився вигадувати, дав волю своїй фантазії:

Коли він, знесилений, замовк, Іван Петрович скрушно похитав головою.

— Ай-я-я! А я й не знав, що ти такий розбишака!

Потапенко остовпів.

— Як не знали? — насилу видушив.

— Дуже просто.

— А чому ж викликали?

— Наступного вихідного ми кращих спортсменів веземо на екскурсію до Києва на футбольний матч "Динамо" (Київ) — "Динамо" (Мінськ). До списку кандидатів включили й тебе. Отож я й хотів, щоб ти спитав дозволу своїх батьків. А тепер...

Далі Грицько вже нічого не чув.